

øvrigt den største vægt på, at udvalget — bistået af de lokale revalideringsmyndigheder og af private og offentlige kredse — udfører et koordinerende, planlæggende og rådgivende arbejde. Det vil her være af afgørende betydning, at forslag om oprettelse af revalideringsinstitutioner m. v. og i det hele taget om udbygning på revalideringsområdet forelægges for udvalget, og at kontakten med udvalget sker allerede på sagerens forberedende stadium. Man forventer derfor, at dette sker, uanset hvilket administrativt område sagen vedrører, således at udvalget vil få mulighed for en koordinerende indsats, ikke mindst mellem administrativt adskilte områder.

I invalideforsikringsrettens revalideringsafdeling vil efter forslaget arbejder- og arbejdsgiverorganisationerne, invalideorganisationerne, kommunernes sociale forvaltninger, Samfundet og Hjemmet for Vanføre og sundhedsstyrelsen blive repræsenteret, ligesom et medlem udpeges af arbejdsministeriet. Der kan tilforordnes afdelingen en repræsentant for finansministeriet. Der skulle herved være sikret afdelingen særlig sagkundskab i spørgsmål om revalidering.

Om fordelingen af opgaverne på det centrale plan bemærkes, at afgørelserne i henhold til §§ 3, 4, 6 og 8 om hjælp til enkeltpersoner efter forslaget afgøres endeligt af invalideforsikringsrettens revalideringsafdeling, idet dog herved bemærkes, at socialministeren kan fastsætte nærmere retningslinier for ydelse af hjælp i henhold til de nævnte paragraffer.

Med hensyn til udgifterne ved forslaget henvises til bemærkningerne til forslagets § 18.

Under forberedelsen af lovforslaget har der været forhandlet med det i medfør af § 4 i lov af 25. maj 1956 om samordning af foranstaltninger for erhvervs-hæmmede nedsatte udvalg (samordningsudvalget).

Bemærkninger til de enkelte paragraffer.

Til § 1.

I stk. 1 angives lovens formål.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger, har man fundet det påkrævet, at hjælp gennem revalideringsforanstaltninger ikke gøres afhængig af opfyldelsen af forsikrings- eller aldersbetingelser, men kommer alle til gode, der har behov derfor.

Stk. 2 bestemmer i øvrigt, at loven finder anvendelse på personer, der har dansk indfødsret og har ophold her i riget eller er forhyret med dansk skib, samt på personer, der er bosat her.

Til § 2.

Bestemmelsen træder i stedet for indberetningsregler i folkeforsikringslovens § 63, der omfatter indberetning vedrørende personer under 30 år. På samme måde som inden for den nyere særforsorgslovgivning er reglen udformet som en rammebestemmelse, der giver mulighed for tilrettelæggelse af en smidig ordning, der sikrer, at amsrevalideringskontorerne modtager underretning om alle tilfælde, hvor der er opstået eller må forventes at ville blive behov for gennemførelse af en revalidering. Det er herved ikke tanken, at der nødvendigvis skal afgives indberetninger i traditionel forstand, men ordningen bør tilrettelægges således, at underretning kan ske så formløst som muligt, eventuelt ved telefonisk henvendelse til kontoret. Ved den nærmere udformning af administrative regler må disse koordineres med indberetningsreglerne inden for særforsorgens område.

Den særlige bestemmelse i stk. 2 tager i modsætning til stk. 1 sigte på indberetning til centrale organer, hvilket i et vist omfang vil være hensigtsmæssigt med hensyn til børn og unge under 18 år, der har behov for særlig sygebehandling eller undervisning m. v.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til folkeforsikringslovens § 60, stk. 1 a, der ikke er begrænset til tilfælde, i hvilke hjælpemidlerne er af erhvervs-mæssig betydning for den pågældende.

For at tydeliggøre, at der i henhold til bestemmelsen kan bevilges hjælpemidler, som ikke specielt er indrettet for invaliderede, som f. eks. skrivemaskiner og båndoptagere til blinde, er ordene i folkeforsikringslovens § 60, stk. 1 a, „lignende hjælpemidler“ i § 3, stk. 1, ændret til „andre hjælpemidler“. Efter forslaget er muligheden for at yde hjælp ikke begrænset over for den offentlige sygeforsikring. De fleste sygekasser har på nuværende tidspunkt vedtægtsmæssige bestemmelser om hjælp til større bandager, men der er ved forslaget taget hensyn til, at sygeforsikringskommissionen har foreslået afskaffelse af disse tilskud, således at invalideforsikringsfonden fremtidigt bærer den fulde udgift, bortset fra bagatelydelse.

Ved forslagets § 3, stk. 3, er der med henblik på principielle retningslinier givet socialministeren beføjelse til at fastsætte nærmere regler for hjælpens ydelse. Det vil herunder kunne bestemmes, at en del af udgiften til et hjælpemiddel, der tillige er en beklædningsgenstand, afholdes af den pågældende selv. Dette har sin baggrund i, at visse hjælpemidler for invaliderede, herunder særlig ortopedisk fodtøj, samtidig med at være et hjælpemiddel til afhjælp-